CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI
BILL GAZON

50 DRUMUL SPRE MADRID

CĂLĂTORIILE FANTASTICE ALE LUI BILL GAZON

DRUMUL SPRE MADRID

Nr. 50

Războiul mondial, pe urma căruia sângerează încă astăzi neamurile, a distrus temelia a mii de familii, susţinătorii lor căzând pe câmpul de luptă, iar unii membri risipindu-se la toate vânturile.

Tânărul Bill Gazon şi-a pierdut şi el părintele şi bruma de avere ce o agonisise acesta. Rămas astfel singurul susţinător al familiei, se străduie să-şi clădească o existenţă nouă. În pieptu-i însă colcăie dorul de călătorii, de întreprinderi mari, de a se avânta prin ţări străine. Pe de altă parte, mamă-sa jeleşte pe fiica ei Thea, sora lui Bill Gazon, care, când nici nu împlinise bine zece ani, a fost trimisă, cu puţin înainte de izbucnirea războiului, la o familie prietenă din Moscova, spre a-şi petrece acolo vacanţa. De atunci însă, nu se mai ştie nimic de dânsa.

Lacrimile mamei sale sădesc în inima lui Bill Gazon hotărârea de a căuta pe sora-i dispărută şi, în cele din urmă, reuşi chiar s-o convingă să-l lase să plece. Trebui însă să-i făgăduiască solemn că nu se va abate niciodată de pe calea cinstei. Şi, astfel, sprijinindu-se numai pe propriile-i puteri, porni ocolul în jurul lumii. Destinul şi datoria ce şi-o luase de a găsi pe sora sa îl purtară prin ţări străine, unde avu de înfruntat nenumărate pericole. În acelaşi timp însă, cunoscu diferite categorii de oameni şi neamuri, din proprie experienţă, mult mai bine decât din cititul atâtor cărţi de călătorie.

Cititorii noştri îl vor aprecia, prinzând imediat simpatie de dânsul şi parcurgând, în tovărăşia lui, cele mai variate primejdii, prin mijlocul ţărilor şi locuitorilor de pe toate continentele.

E fapt constatat că numai acela care e nevoit să răzbată prin înseşi forţele lui pătrunde rostul şi sufletul noroadelor, iar nu călătorul care e înarmat cu bani. Acesta nu va vedea decât partea superficială, pe când celălalt va cunoaşte miezul. Şi Bill Gazon, pornind aproape fără nicio lescaie, ci bizuindu-se numai pe munca lui, va trăi evenimente şi va trece prin emoţii, adeseori de un tragic zguduitor, ce nu sunt date omului bogat să le guste.

Să-l însoţim!

DRUMUL SPRE MADRID

Capitolul 1
În biserica Santa Maria

Deocamdată cei doi prieteni erau liberi, dar viaţa le era încă în primejdie.

Până noaptea târziu a continuat canonada dezlănţuită în oraş de către forţele combatante, pe de o parte republicanii cantonaţi în oraş, cărora formal le aparţineau şi cei doi nedespărţiţi prieteni Bill şi Sam, şi pe de alta, brigada italiană asaltatoare de sub comanda generalului rebel, comandant al garnizoanei spaniole din Maroc, Francisco Franco.

A fost o bătălie în toată regula, unde pe lângă forţele terestre angajate în luptă s-au desfăşurat şi atacuri aeriene ale bombardierelor de fabricaţie germană Junker şi Stukas şi cărora li s-au opus apărarea antiaeriană

locală. Tocmai acest duel, imposibil de prevăzut prin consecinţele sale, îi alungase pe localnici fie în subsolurile caselor, fie în incinta bisericii Sfânta Maria dacă fuseseră surprinşi pe stradă.

De altfel, în ajutorul apărătorilor oraşului Guadalajara, punct strategic deosebit de important, aflat la numai şaizeci de kilometric de Madrid, fuseseră expediate urgent un batalion de infanterie şi o formaţie blindată compusă din şapte tancuri de provenienţă sovietică. Acestea fiind sub comanda colonelului Vetrov, omul de încredere al generalului locotenent rus V. N. Mereţkov, cu care prietenii noştri făcuseră deja cunoştinţă.

Cei doi prieteni, Bill şi Sam, făcuseră şi ei parte din batalionul de infanterie trimis în mare grabă din Catalonia, în care figurau ca luptători „voluntari”, deşi nu avuseseră deloc intenţia de a participa la o experienţă atât de costisitoare şi ignobilă cum este războiul.

Ei aveau cu totul alte planuri, dar fuseseră şantajaţi la modul cel mai josnic posibil pentru a o face. Fuseseră puşi efectiv în faţa alternativei unui glonţ acum, sau altul probabil ceva mai târziu şi în acest caz nu e de mirare care le-a fost rezultatul opţiunii.

De fapt, prietenii noştri nu ştiau nici pe departe că luaseră parte vrând nevrând, mai degrabă nevrând, la una dintre cele mai celebre încleştări militare ale războiului civil spaniol, încheiat cum se ştie cu victoria lui Franco, şi consfinţită la 1 aprilie 1939, după ce forţele republicane au capitulat în faţa insurgenţilor naţionalişti ai generalului rebel.

Sovieticii se implicaseră serios în războiul din Pirinei, nu numai prin consilierii militari, ci şi prin cantitatea de armament aruncată în luptă.

Statisticile vorbesc de 806 avioane de luptă, majoritatea de vânătoare, 120 de vehicule militare, 1555 piese de artilerie, 15113 mitraliere, tancuri de tip T -26 şi BT- 5.

Şi resursele umane au fost impresionante: 772 piloţi de avioane, 351 de tanchişti, 222 de consilieri militari, 120 de artilerişti şi enumerarea ar putea continua.

În caz de victorie, „tătucul” popoarelor, Stalin, ar fi adus calul troian sovietic în inima Europei occidentale. Chiar şi aşa, experienţa de luptă, racordarea maşinăriei de război la condiţiile practice de luptă din teren şi nu la aplicaţii teoretice militare, au reprezentat un câştig cert atât pentru sovietici cât şi pentru germano-italieni, în perspectiva confruntărilor viitoare.

Câştig plătit cu zeci de mii de morţi, nu numai din rândurile combatanţilor, dar mai ales ale populaţiei civile spaniole.

Şi iată deci acum, în situaţia în care ajunseseră cei doi prieteni ai noştri, Bill şi Sam, tocmai despre un asemenea eveniment tragic era vorba.

Câteva sute de oameni erau strânşi unii în ceilalţi, ca boabele de struguri în ciorchine, tremurând şi invocând pe Madona, la fiecare explozie, care făcea să zăngănească geamurile locaşului de cult.

Uriaşele candelabre ce se clătinau ameninţător atunci când parcă însuşi pământul se cabra ca un cal de curse la fiecare bombă ce cădea în apropiere reprezentau ele însele o continuă ameninţare, potenţială şi reală.

Ochii îngroziţi îndreptaţi înspre plafon vedeau deja hecatomba apocaliptică pe care ar produce-o doar o singură bombă ce ar fi nimerit pe acoperiş, întrucât odată cu prăbuşirea acestuia, ca şi a candelabrului, s-ar fi produs un adevărat dezastru printre oamenii lipsiţi de apărare, mai ales cei de dedesubt, cărora din cauza aglomeraţiei nu le rămânea niciun refugiu.

Şi cu toate că prin voia providenţei plafonul nu a picat şi bomba a ocolit biserica, o tragedie tot a avut loc până la urmă.

Asemenea trăsnetelor care se succed ameţitor în cazul unei furtuni tropicale, suflul necontenit al exploziilor

produse în vecinătate au slăbit cablul de susţinere al uriaşului candelabru din zona centrală şi acesta se prăbuşi cu-n huruit ameninţător la podea.

Bill care stătea cel mai aproape de zona ameninţată de impact, într-o străfulgerare a raţiunii, sau cine ştie, poate o iluminare de esenţă divină, privise chiar atunci în sus, după ce c-o clipă mai înainte surprinse imaginea unei tinere mame care-şi ţinea la piept cei doi copilaşi ce scânceau încetişor, încercând să le intre în voie.

El o făcuse, spre deosebire de ceilalţi care stăteau în preajmă şi n-avuseseră poate inspiraţia, ochii şi timpul necesar ca să-şi îndrepte privirile în sus, anticipând în vreun fel pericolul care le puteau ameninţa efectiv viaţa în orice clipă.

De altfel, pe cât fusese cu putinţă, fiecare evitase să se instaleze acolo, nimănui nu-i plăcuse poziţia în cazul că se nimerea sub candelabru, numai că doar cei mai puternici reuşiseră să evite locul.

Nu fusese cazul cu tânăra mamă, care în virtutea sacrificiului şi instinctului său matern privise mai mult la odoarele sale decât în altă parte, preocupată mai degrabă să-i liniştească în această mare umană a disperării ce se propaga peste tot în catedrală.

Tocmai din acest motiv spaţiul evitat era mai puţin aglomerat şi-n măsura în care acest lucru nu putuse fi ocolit, fusese ocupat doar de refugiaţii cei mai neajutoraţi.

Aşa se face că Bill, atunci când realizase iminenţa tragediei, se aruncă pur şi simplu ca un *toro* care vede *capa* roşie, reuşind să tragă după sine, exact la momentul potrivit, nu numai pe mama cu cei doi copilaşi speriaţi, dar şi pe o persoană mai în vârstă, din spatele său, reuşind să-i salveze.

Ceea ce se produse în urma prăbuşirii candelabrului imens de sticlă şi metal, generă parcă însuşi sfârşitul lumii previzionat de către sectele milenare, finalizat până

la urmă.

Şi fireşte, impactul cu masa umană care nu s-a putut feri la timp, sau nu a anticipat momentul, şi-a avut consecinţele sale.

Unii au murit pe loc, striviţi de suportul metalic al imensului candelabru ce le căzuse în cap, alţii mai puţin grav răniţi, dar însângeraţi, în urma spargerii ţăndărilor de sticlă..

Mulţi s-au trezit cu sânge pe faţă crezând că sunt răniţi şi în realitate nu fuseseră, ceea ce i-a făcut să urle de teamă, disperare sau, în cor cu victimele, tragedia amplificându-se prin unda ei de şoc prin toată omenirea adunată în biserică.

Din nou Bill şi Sam, au trăit la cote fără limite tragedia umană a unor semeni, care spre deosebire de combatanţi, nu se gândiseră deloc la ceea ce li s-ar fi putut întâmpla.

Cei care se găseau în zonele periferice nu au înţeles dimensiunea tragediei şi fireşte, au pus evenimentul pe seama a tot ce era mai rău, căderea unei bombe pe acoperişul bisericii unde-şi căutaseră adăpost.

Urmarea a fost una previzibilă: un exod în masă, iscat pe loc înspre ieşire, provocând cum era şi firesc, o panică şi mai înfiorătoare, cu toate consecinţele sale, mai grave chiar decât nefericitul eveniment.

Doar datorită puterii supraomeneşti a braţelor de boxer ale lui Sam, cei doi prieteni, împreună cu protejaţii lui Bill, au putut să-şi găsească un adăpost provizoriu după o nişă a sfântului Anton de Padova.

Acolo, cu trupurile lor, cei doi inimoşi prieteni au reuşit să ocrotească mama cu odraslele ei, precum şi pe cetăţeanul vârstnic.

Dar afară bătălia era încă departe de a fi fost încheiată. Italienii pătrunseseră în oraş şi acum luptele se dădeau pentru fiecare casă chiar pe strada unde străjuia falnica biserică Sfânta Maria.

Nu-i de mirare că dându-şi seama că edificiul nu fusese atins, mulţi dintre cei care izbutiseră să iasă în stradă s-au reîntors ca să-şi reia vechile locuri.

De-abia către miezul nopţii forţele combatante, care tot nu deciseseră rezultatul confruntării, s-au retras pentru o binemeritată perioadă de reflecţie şi odihnă, desigur cu intenţia de a reveni în zori cu forţe proaspete.

Deja oamenii începuseră să se împrăştie, aerul deveni mai respirabil, şi acum în incinta bisericii nu mai rămăseseră mai mulţi oameni decât la obişnuita slujbă de dimineaţă din timpul săptămânii.

De-abia atunci, spre uimirea lui Bill, apăru un bătrân pe care nu păru a-l recunoaşte. Acesta se înclină în faţa sa, adresându-i cuvinte de mulţumire:

— Senior, vă mulţumesc pentru salvarea vieţii nurorii mele, a celor doi nepoţi, precum şi a mea proprie. Cât despre mine, nu ar fi fost mare păgubi, chiar dacă aş fi murit, întrucât sunt bătrân şi mi-am trăit viaţa. Dar pentru vieţile celor dragi mie vă adresez cele mai calde mulţumiri, senor...

Aceasta era aproape o invitaţie la a-şi declina identitatea şi Bill nu văzu niciun motiv de ce n-ar fi făcut-o.

— Numele meu este Bill Gazon şi acesta este prietenul meu nedespărţit, Sam. Lui i se cuvin mulţumirile în primul rând, întrucât panica produsă ar fi putut zădărnici totul.

— Atunci amândurora, senores, vă mulţumesc încă o dată, din inimă! Numele meu este Federigo Sandoval şi aceasta este nora mea, dona Claudia, cu cei doi fii, Felipe şi Franco.

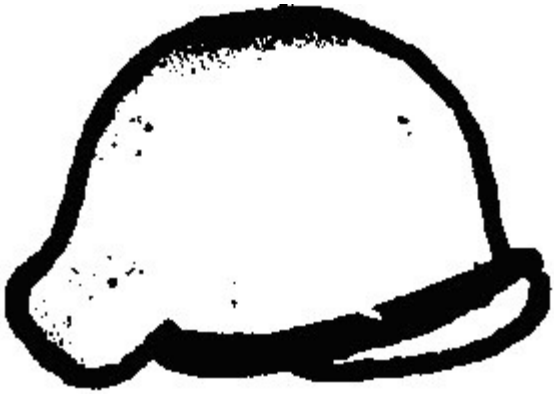

Capitolul 2
Un nou protector

Aşa se face că prietenii noştri au intrat în vorbă cu cei pe care izbutiseră să-i salveze.

La fel, şi dona Claudia le-a mulţumit cu lacrimi în ochi pentru intervenţia miraculoasă a lui Bill şi apoi pentru puterea lui Sam şi forţa sa musculară, care reuşise turul de forţă si-i protejeze nu numai pe cei doi copilaşi ai săi, de 3 şi 5 ani, ci şi pe socrul de alături.

Din vorbă în vorbă au aflat şi spaniolii că acei care păreau soldaţi în trupele republicane, sau de mercenari, nu erau de fapt soldaţi, iar Sam şi Bill au auzit că nici don Federigo şi nici dona Claudia nu erau locuitori ai Guadalajarei. Se nimeriseră în oraş în vizită la nişte rude, şi erau de fapt din Madrid.

— Păi dacă nu sunteţi soldaţi, atunci trebuie să vă întoarceţi la unitatea din care faceţi parte, nu-i aşa? îi întrebă bărbatul.

— Doar nu suntem nebuni, îl luă gura pe dinainte pe bunul Sam. Asta ar însemna ca să sfidez încă odată plutonul de execuţie.

— Sunteţi dezertori deci, intră în vorbă femeia, uimită.

— Într-un fel da, stimată doamnă, răspunse conform adevărului Bill, care socotea că bunul simţ îl obliga să-şi clarifice situaţia.

Nu de alta, dar stigmatul de dezertor nu-l considera ca fiindu-i propriu în condiţiile în care fusese înrolat.

Până la urmă, Bill le-a relatat acestor oameni cu mintea deschisă întreaga istorie şi chipul adulţilor s-a luminat.

— Senores, începu bărbatul, în primul rând trebuie să scăpaţi de uniforma astea, deoarece dacă ieşiţi în stradă, oricare dintre taberele beligerante vă va intercepta şi asta nu va fi de bine

— Uşor de zis, greu de făcut! Doar nu o să ieşim din biserică în indispensabili, zise mucalit negrul Sam.

— Uniformele nu fac decât să vă aducă prejudicii. Uite cum procedăm!

Şi don Federigo le expuse planul său. Rămăseseră în biserică suficiente cadavre, pentru a-şi schimba îmbrăcămintea cu una potrivită. Oricum, morţilor nu aveau să le mai folosească, iar pe cei vii i-ar fi ajutat să mai trăiască.

Odată această treabă făcută, au fost invitaţi la casa rudelor lui don Federigo şi dona Claudia ca oaspeţi.

— Dar bine, don Sandoval, cum am putea să-i împovărăm cu prezenţa noastră şi tocmai acum în toiul războiului civil? Pe de altă parte, dacă Doamne fereşte, am fi descoperiţi, aţi avea multe necazuri.

— Nu, senores, nu aţi înţeles. Dispun de o maşină cu care încă din această noapte am de gând să ies din oraş.

Ne-aţi putea însoţi până la Madrid, unde şi şefii dumneavoastră, acel Vetrov, sau căpitanul Hemandez, v-ar putea pierde urma.

— Da, senor Gazon, spuse şi femeia, cu dumneavoastră şi cu domnul Sam alături aş avea curajul să străbat drumurile astea nesigure, alături de socrul meu, până la Madrid. Veţi fi îngerii noştri păzitori.

— Ei dacă aşa socotiţi de cuviinţă, fireşte că nu mai încape şovăire. Nu eşti de aceeaşi părere, Sam?

— Ba bine că nu!

— Ia să îndrăznească cineva să se atingă de aceşti doi copilaşi, de nobila doamnă sau de nobilul domn, şi de abia atunci ar putea să-l cunoască pe adevăratul Sam.

Au dat peste nişte indivizi agresivi, care păruseră înclinaţi să le aţină calea (pag. 13)

Şi aşa se face că binele fu răsplătit cu bine, şi cei patru adulţi însoţiţi de cei doi copilaşi au ieşit prudenţi din biserică, la aproape o oră după miezul nopţii. Cum s-a amintit, asta fireşte, după schimbarea ţinutei militare cu corespondenta sa civilă.

Multă vreme s-au strecurat pe străzi pitiţi în umbra falnicelor edificii arhitecturale, o parte dintre ele mutilate deja din plin de rănile războiului civil.

Oricând era posibil să dea peste vreo patrulă sau chiar indivizi din fauna interlopă a oraşului ieşiţi după prăzi.

Şi chiar au întâlnit nişte tipi cu o atitudine agresivă, ce păreau înclinaţi să le aţină calea, dar la vederea staturilor vânjoase ale lui Bill şi Sam au preferat să mormăie ceva şi să bată în retragere.

Aşa se face că au trecut netulburaţi peste unul din podurile care traversau râul Hemanes, au depăşit îndrăgita biserică San Gines, pentru a ajunge într-unul din cartierele selecte ale oraşului unde îşi aveau locuinţa membrii familiei Sandoval.

Trecuse cu mult de miezul nopţii şi se înţelege că rudele familiei Sandoval, de fapt sora donei Claudia, dona Carina cu toţi membrii familiei sale, soţul şi cei patru copii, erau extrem de neliniştiţi de marea întârziere a donei Claudia şi a socrului său, împreună cu micii lor însoţitori.

Toate luminile erau aprinse în micuţa vilă cochetă, în faţa căreia câteva rânduri de flori de sezon răspândeau un miros ameţitor.

De-abia a scârţâit cât de cât poarta pe care dona Claudia o deschisese cu cheile sale, că şi apăruseră cei doi locatari însoţiţi de cei patru ştrengari care nu se culcaseră nici ei în aşteptarea verişorilor lor.

— *Madona mia!* Ce s-a întâmplat Claudia? o întâmpină pe aceasta încă din pragul casei sora cea mai vârstnică, dona Carina, ridicându-şi mâinile înspre cer. Şi cine sunt domnii aceştia *(esta senores),* întrebă ea uitându-se

mirată la cei doi, adică Bill şi Sam.

— Acum v-aţi găsit să întârziaţi şi voi, tocmai în toiul bombardamentelor, reluă şi soţul donei Carina, un bărbat bine construit, cu pielea tăbăcită de soare, mai în vârstă, pe numele său don Humberto Calvazal. Am fost îngrijoraţi din cpuza voastră, continuă acesta.

Dona Claudia s-a grăbit, să puni capăt ploii de întrebări cu care era asaltată cu privire la tema discuţiei.

— Nu din voia noastră am zăbovit atât, Humberto, ci de nevoie. Dacă nu erau aceşti *dos senores* poate ar fi trebuit să vi pregătiţi pentru o împătrită înmormântare. Dar să intrăm în casă pentru a vă putea povesti totul.

În timp ce dona Carina aranja masa, dona Claudia termina trista poveste despre după-amiaza pe care au petrecut-o, o după-amiază cumplită pe care tocmai o trăise, în care nu numai viaţa sa şi a socrului său, fusese în pericol, dar mai ales a celor doi îngeraşi, Franco şi Felipe, pentru care şi-ar fi dat în orice moment şi ultima picătură de sânge.

De-abia la sfârşitul povestirii, unde rolul jucat de prietenii noştri Bill şi Sam ieşea în evidenţă, privirile întrebătoare de la început au lăsat locul unora pline de admiraţie şi recunoştinţă.

Dona Carina era pe punctul de a-i lua pe copii şi a-i duce la culcare, când dona Claudia interveni:

— Nu te mai osteni Carina, *cara mia,* încă din noaptea asta plecăm la Madrid.

Dacă nu ar fi în joc viaţa copilaşilor aş mai rămâne la tine. Dar aşa socotesc ci e mai bine să plecăm chiar acum spre casă.

— Acum în toiul nopţii? întrebă şi Humberto vădit îngrijorat. N-ar fi mai bine să îi laşi pe copii să se odihnească şi să plecaţi mâine pe lumină? Cine ştie cu ce indivizi vă mai puteţi întâlni prin oraş la ora aceasta! Ei, ce spui de propunerea mea, don Federigo?

— Humberto dragă, în împrejurări normale ţi-aş da

dreptate. Dar nu uita că şi ziua ne pândesc astfel de pericole. Trupe proaspete pot veni dinspre sud sau dinspre capitală şi putem fi interceptaţi oricând.

— Dar asta se poate petrece şi acum! şi doar nu la soldaţii dintr-o tabără sau alta mă refer eu.

— M-am gândit bine, Humberto! Pe timpul nopţii riscurile sunt mult mai mici decât ziua.

Cu siguranţă, la lumina zilei soldaţii uneia dintre părţi ne pot opri mai lesne..

— Şi ce te faci dacă o ceată de tâlhari îţi ies în cale chiar acum? Odată cu disoluţia autorităţii aceştia nu se mau dau în lături de la nimic. Chiar în această aseară unul dintre vecinii noştri mi-a spus că…

— Dragă Humberto dinspre partea asta poţi să fii liniştit. Aceşti doi domni, cărora le datorăm deja vieţile noastre ne vor însoţi. De altfel ciocniri de felul acelora la care te referi am şi avut după ce am părăsit catedrala Sfânta Maria.

— Şi ce s-a întâmplat?

— Păi nu se vede? zâmbi pe sub mustăţi don Federigo. Indivizii au preferat să spele putina, şi doar erau trei vlăjgani solizi acei care ne-au aţinut calea, nu glumă.

— Măi, măi să fie! în cazul acesta mai că îmi vine să te cred, deşi orice lucru îngrozitor s-ar putea petrece.

— Orice lucru teribil, îngrozitor, aşa cum îl denumeşti s-a petrecut deja. Şi se poate repeta oricând, indiferent unde te-ai afla. Aici este vorba de opţiuni şi de a micşora riscurile. Atât şi nimic altceva.

De fapt nu au mai continuat discuţiile pe această temă. Copii au fost îmbrăcaţi din nou cum se cuvine, li s-a pus merinde de drum, şi după un bun rămas călduros, cu o evidentă strângere de inimă în aceste vremuri tulburi, automobilul lui don Federigo s-a pus în mişcare.

Capitolul 3
Noi primejdii

Bill şi cu Sam s-au ospătat cum se cuvine, şi pentru ei asta însemna ceva în urma atâtor ore de abstinenţă, primindu-şi şi ei porţia de *tapas,* de gustărică. O ultimă înghiţitură de *cervez,* de bere, a pus capăt fugarei lor cine şi s-au îngrămădit lângă cei doi copii, pe când dona Claudia luase loc lângă socrul său pe scaunul din dreapta şoferului.

Mai rămăseseră două, poate două ore şi jumătate, până la apariţia zorilor şi se putea spera că în acest răgaz de timp, taberele combatante să-şi ia un moment de respiro, ca să-şi oblojească rănile înainte de a pomi dimineaţa un nou asalt necruţător.

Chiar şi fiarele au nevoie de. Odihnă, cel puţin ca să acumuleze forţe noi pentru viitoarea confruntare, măcar pentru a duce cu succes bătălia pentru supravieţuire. Ce-i drept, omul s-a dovedit de-a lungul timpului cea mai teribilă fiară, cea mai de nestăvilit atunci când se subordonează unui scop bine determinat.

Şi totuşi, automobilul de lux al familiei Sandoval, un Buick nou-nouţ importat din SUA, chiar înainte ca fiul lui don Federigo, Juan Sandoval, să fie înrolat în trupele rebele, autoturismul, o bijuterie chiar şi pentru familiile înstărite din Madrid, reuşi să se strecoare aproape neobservat pe străzile mai lăturalnice ale oraşului bombardat.

Ce-i drept, nimeni nu se hazarda să-şi scoată, mai ales acuma pe timp de noapte, capul din bârlog, întrucât nu

era bine de dat ochii cu trupele combatante aflate în oraş. Apoi cine mai putea dispune pe vremea asta de maşini, sau cine ar fi îndrăznit să plece la drum cu asemenea vehicul, sfidând orice legi elementare ale prudenţei?

Tocmai acest act temerar şi-l asumase don Federigo Sandoval, conştient că existau şanse de reuşită chiar în virtutea demersului sau hazardat.

Aşadar, cel puţin pentru prima parte a drumului cei şase călători, patru adulţi şi cei doi copii, care adormiseră între timp pe bancheta din spate, între Bill şi Sam, fiecare dintre aceştia cu capul pe genunchii unui alt pasager, n-au avut de întâmpinat evenimente notabile.

Până la Madrid erau şaizeci de kilometri şi în vremuri normale un motor de tracţiune bună ar fi acoperit această distanţă în vreo oră.

Unii considerau chiar Guadalajara, oraşul vestitului don Quijote de la Manche, o suburbie a Madridului, astfel că puteai la nevoie să te socoteşti ca făcând parte chiar din marea familie a impozantei capitale.

Acum însă, în această perioadă, în timpul războiului civil, nimic nu mai era ca pe vremuri.

Chiar o cursă atât de scurtă, de câteva zeci de kilometri impunea măsuri şi condiţii de precauţie deosebite.

Exista chiar posibilitatea de a da peste o porţiune de drum minată, ca să nu mai vorbim de ambuscadele de tot felul, pregătite şi de ambele tabere.

Chiar şi în lipsa acestora şoseaua fusese puternic deteriorată de trecerea vehiculelor grele şi a blindatelor şi fireşte că nimeni nu-şi mai bătea capul cu refacerea reţelei rutiere.

Aproape la tot locul maşina îşi încetinea viteza, ori era nevoită să se oprească pentru a se identifica şi depăşi craterele pricinuite de bombe sau oricare alt obstacol ivit în cale.

În aceste condiţii era greu de prevăzut momentul când vor atinge măcar mahalaua marelui oraş.

În faţa lor se afla o groapă ivită de curând, probabil după un bombardament. (pag. 28)

În plus de asta, don Federigo Sandoval nu mai era nici el la prima tinereţe, iar abilităţile sale de şofer, proporţional cu vederea, se diminuaseră şi ele, mai ales în astfel de condiţii vitrege şi pe timp de noapte.

Iată de ce, Bill Gazon se simţi oarecum obligat să-şi ofere serviciile în calitate de şofer, sau după caz, pe cele ale lui Sam, prietenul său. Amândoi posedau ştiinţa mânuirii volanului, şi nu o făcuseră numai odată, tiici măcar la volanul acestei bijuterii mecanice cum era Buick-ul spaniolului.

La început don Federigo declinase oferta, dar confruntat cu atâtea oprelişti pe parcurs sfârşi prin a încredinţa volanul succesiv, mai întâi lui Bill, şi apoi lui Sam, care în tinereţea lui tumultoasă fusese şi un excelent şofer taximetrist în oraşul său de reşedinţă Detroit.

La un moment dat chiar în faţa lor se căscă o groapă ivită de curând, probabil în urma bombardamentelor, încât lui Sam, care se nimerise a fi la volan îi dădu prin gând că asta însemna chiar sfârşitul călătoriei lor nocturne.

— Pân-aici ne-a fost, prieteni, nu se putu abţine şi nu ofteze cu năduf Sam. Nu văd cum am putea trece dincolo decât dac-ara lua maşina asta în braţe.

Au coborât cu toţii jos, mai puţin unul din copii, care apucase să adoarmă. Au fost cuprinşi de disperare când şu reuşit să vadă la lumina destul de slabă a farurilor caverna aceea uriaşi ce segmenta şoseaua în două, pe-o direcţie care mergea de la un capăt la celălalt, practic pe toată lăţimea drumului. Problema era că şanţul avea o lăţime de vreo doi metri şi cam tot atât de adânc, prin urmare obstacolul aşa cum se prezenta era practic de netrecut.

— Se pare că însuşi cerul conspiră împotriva noastră, se plânse dona Claudia ridicând braţele deznădăjduită

tocmai înspre direcţia pe care o invoca.

Dar Bill nu era omul care să se dea învins acum după ce aproape ajunseseră la ţel.

— Există două variante, prieteni, se exprimă el.

— Cred că ştiu la ce te referi, senor Gazon. Una ar fi să ne întoarcem, ca să facem un ocol pentru a ajunge din nou la şosea, nu-i aşa? se exprimă cu îndoială don Sandoval.

— Exact aşa stau lucrurile, dar nu ştiu în ce măsură este posibil aşa ceva.

— E legat de multe primejdii, senores. Ar însemna să trecem printr-o zonă ocupată încă de ieri de vreuna din forţele combatante.

Dacă ne interceptează, nu ştiu zău pe unde vom scoate cămaşa…

— Nici dacă rămânem aici blocaţi situaţia nu este cu nimic mai roză.

— Dar să auzim cea de-a doua variantă, poate că o să coincidă cu-a mea.

Până la urmă se dovedi că şi Sam se gândise la acelaşi lucru. Era vorba de-a construi chiar acolo un podeţ din scânduri groase, suficient de trainice pentru a susţine greutatea maşinii. Dar nici asta nu era de colea. De unde să facă rost în toiul nopţii de astfel de materiale?

— Le cumpărăm, se oferi don Federigo Sandoval. De m-ar costa o avere!

— Bine, bine, le cumpărăm, dar aici suntem în plin câmp şi-apoi nu văd pe nimeni care să ni le ofere, se pronunţă Sam mucalit.

— Ce-i drept în plin câmp nu ni le va da nimeni, dar dacă ne deplasăm vreo doi kilometri îndărăt ajungem în satul prin care am trecut, unde sper să putem încheia afacerea.

Întrucât şi într-o variantă şi-n cealaltă tot ar fi fost nevoiţi să facă drumul îndărăt, n-au mai zăbovit şi-au întors maşina. Înţelegerea era că, dacă n-ar fi reuşit să

obţină materialele, atunci şi-ar fi asumat celălalt risc, acela de-a străbate cu maşina un drum ocolitor, probabil minat sau ocupat de forţe combatante ce se îndreptau înspre oraş.

Aşa se face că Bill însoţit de don Federigo s-au dat jos din maşină începând să bată la porţile unor gospodari pe care-i bănuiau a fi mai înstăriţi. Necazul era că, fiind o oră atât de târzie, sătenii se culcaseră de mult şi chiar dacă n-ar fi fost aşa, nimeni nu era dispus să-şi deschidă porţile pe timp de noapte şi încă-n toiul războiului. Toată lumea se temea de rechiziţii, sau chiar mai rău, întrucât nu rare erau cazurile când după ce obţineau cele ce voiau, soldaţii sau de obicei mercenarii îl mai răsplăteau pe proprietar şi cu-n glonţ, numai aşa ca să se asigure că nu vor exista reclamaţii. În fond se punea în practică aici în Spania preceptul potrivit căruia moartea omului înlătură toate complicaţiile şi rezolvă toate problemele. Prin urmare, spre regretul său, don Federigo fu nevoit să rămână cu banii în buzunar fiindcă nimeni nu-i deschise. În afară de lătrăturile dezlănţuite ale câinilor n-au fost întâmpinaţi de niciun gospodar.

— Cu părere de rău, trebuie să renunţăm la varianta asta şi e păcat, întrucât se arăta atât de promiţătoare, oftă spaniolul.

— Cine poate ştii, don Federigo, cum este mai bine, căută să-l consoleze Bill. Poate că lemnele n-ar fi fost de calitate, poate s-ar fi rupt sub greutatea maşinii şi câte şi mai câte. Să trecem repede la cealaltă alternativă până nu ne apucă zorii.

Zis şi făcut!

S-au întors întristaţi la limuzină, unde erau aşteptaţi cu sufletul la gură. Fireşte, domnea dezamăgire, dar nu şi lipsa de speranţă. Aveau să facă un ocol de vreo zece kilometri pe-un drumeag ca vai de lume, dar la capătul lui se intersectau din nou cu şoseaua principală, de unde-şi puteau continua cursa spre Madrid.

Aproape o oră de hurducături dură acest drum ocolitor.

Deodată auziră vocea spaniolului rostită pe un ton satisfăcut:

— Aproape s-a făcut, senores. Mai avem ceva mai puţin de un kilometru şi dăm de şoseaua principală. Apoi de acolo drumul se mai îmbunătăţeşte, aşadar ne va fi mai lesne să ajungem acasă.

Deci, în această privinţă nu avem de ce să ne facem griji. Dar să nu uităm că ne aflăm în plin război şi ne aşteptăm la multe alte necazuri, care mai de care mai îngrijorătoare.

— La ce vă gândiţi? a sărit Sam cam neliniştit.

— Este de înţeles că pe frumoasa noastră capitală apasă ameninţarea crâncenă şi hotărâtoare a confruntării pe viaţă şi pe moarte dintre cele două părţi combatante.

Fiecare locuitor a aflat de-acum de cunoscuta afirmaţie a lui Franco, care a ameninţat că marele oraş va fi cucerit de cinci coloane, din sud, din nord, din est şi vest…

— Dar care-i cea de a cincia? s-a grăbit să-l întrerupă Bill.

— Da, are în vedere ca cea de a cincia să o formeze partizanii săi aflaţi chiar oraş. Şi nu sunt puţini… Nu aşteaptă decât momentul potrivit ca să pornească la acţiune. Şi după rezultatul ultimei lupte de la Guadalajara, coloana de la vest şi cea dinspre nord se găsesc la doi paşi de capitală.

Sunt de aşteptat prin urmare nişte măsuri extreme, disperate, din partea autorităţilor guvernamentale.

Chipurile celor doi tineri s-au posomorât.

Bill şi Sam se socoteau deja scoşi din vârtejul luptelor fratricide ale spaniolilor şi pe măsură ce se apropiau de oraş li se lua o piatră grea de pe inimă.

Într-adevăr, scăpaseră ca prin urechile acului de salva plutonului de execuţie şi de încleştarea unei lupte aprige, hotărâtoare, dar nu şi de atât de capricioasele ameninţări viitoare ale acestui război civil.

Se credeau oarecum în siguranţă, la adăpost în maşina acestei familii cumsecade, dar acum cel auzite le mai temperase încrederea de sine.

După mai multe clipe de tăcere, pe fundalul mormăitului monoton al motorului puternicului automobil, Bill a întrerupt liniştea ce se lăsase:

— Aveţi în vedere vreo primejdie anume, don Federigo?

— Bătrânul domn a întârziat să dea un răspuns imediat la întrebare. Şi în cele din urmă, după o evidentă meditaţie, a spus şovăitor, privindu-i insistent pe cei dpi oaspeţi ai autovehiculului său:

— Dragi prieteni, într-adevăr, am în vedere ceva, şi anume ceea ce poate fi mai rău pentru noi toţi de aici. Nu pentru mine, ci pentru ai mei, şi nu mai puţin pentru dumneavoastră amândoi.

Şi văzând privirile nu numai insistente să primească un răspuns, dar şi chipurile umbrite de îngrijorare ale tinerilor, se grăbi să reia:

— Vedeţi, dumneavoastră, în situaţia de acum, de haos şi cruntă încrâncenare, care a depăşit cu mult marginile de-acum obişnuite, nu-i atât de lesne de dat un verdict îndeajuns de apropiat de starea reală a situaţiei.

Ceea ce vă pot spune sunt doar păreri personale, şi cred eu, nu prea departe de cele mai întunecate presupuneri.

Ceea ce am să vă spun sunt doar nişte gânduri dictate de experienţa vârstei şi în cazul de faţă, de o anumită cunoaştere a situaţiei prezente la faţa locului.

În primul rând trebuie să ne aşteptăm la întărirea apărării oraşului şi la măsuri disperate luate sub presiunea terorii evenimentelor în curs de desfăşurare pe toate fronturile.

Nu m-aş mira să fim opriţi cu mult înainte de a între în suburbii, de controale foarte severe şi chiar primejdioase. Cu siguranţă că anumite oficialităţi sunt pe cale de a se refugia spre est şi spre nord, şi nu le-ar pica rău să

confişte în numele „cauzei” un automobil ca acesta.

Dar mai este şi altceva. Drumul e plin de fugari, însă nu toţi pribegii vor fi cu atenţie urmăriţi, ci mai cu seamă dezertorii şi bărbaţii apţi să poarte o armă. Acum ca niciodată este nevoie de came de tun…

— Atunci, n-ar fi mai bine să…

Dar don Federigo i-a făcut un semn lui Bill încercând să-l liniştească.

— Ştiu ce vreţi să spuneţi. Tocmai de aceea voi avea grijă să aleg o altă cale pe unde să pătrund în oraş. Vom face un ocol mai mare şi vom intra dinspre sud-est. Cred că pe acolo presiunea este mai moderată, deşi şi în acel loc ne putem întâlni cu bande de anarhişti scăpate de mult de sub controlul autorităţilor militare.

Aceşti ciudaţi şi incomozi luptători sunt primejdioşi şi par a-şi duce propriul lor război împotriva naţionaliştilor, nu se supun niciunei reguli de disciplină, şi mai mult, cât ar fi de necrezut, nu sunt rare cazurile când refuză să lupte în zilele de sărbătoare, uneori făcând greve şi părăsindu-şi poziţiile, chiar dacă prin ăsta îşi primejduiesc viaţa.

În ce vă priveşte, propun să vă daţi drept nişte grav răniţi.

Claudia, se adresă bătrânul nurorii sale, scoate de acolo trusa noastră medicală, cu bandajele şi celelalte. Acum avem nevoie de ea mai mult ca oricând…

Nu bănuiau atunci prin câte leva fi fi dat să treacă pentru a ajunge la Madrid, care nu era decât o etapă în această necontenită goană, mereu pe urmele japonezilor pentru a le elibera pe cele două fete, sora lui Bill, Thea, Gazon şi prietena acesteia, Ivanovna Barov.

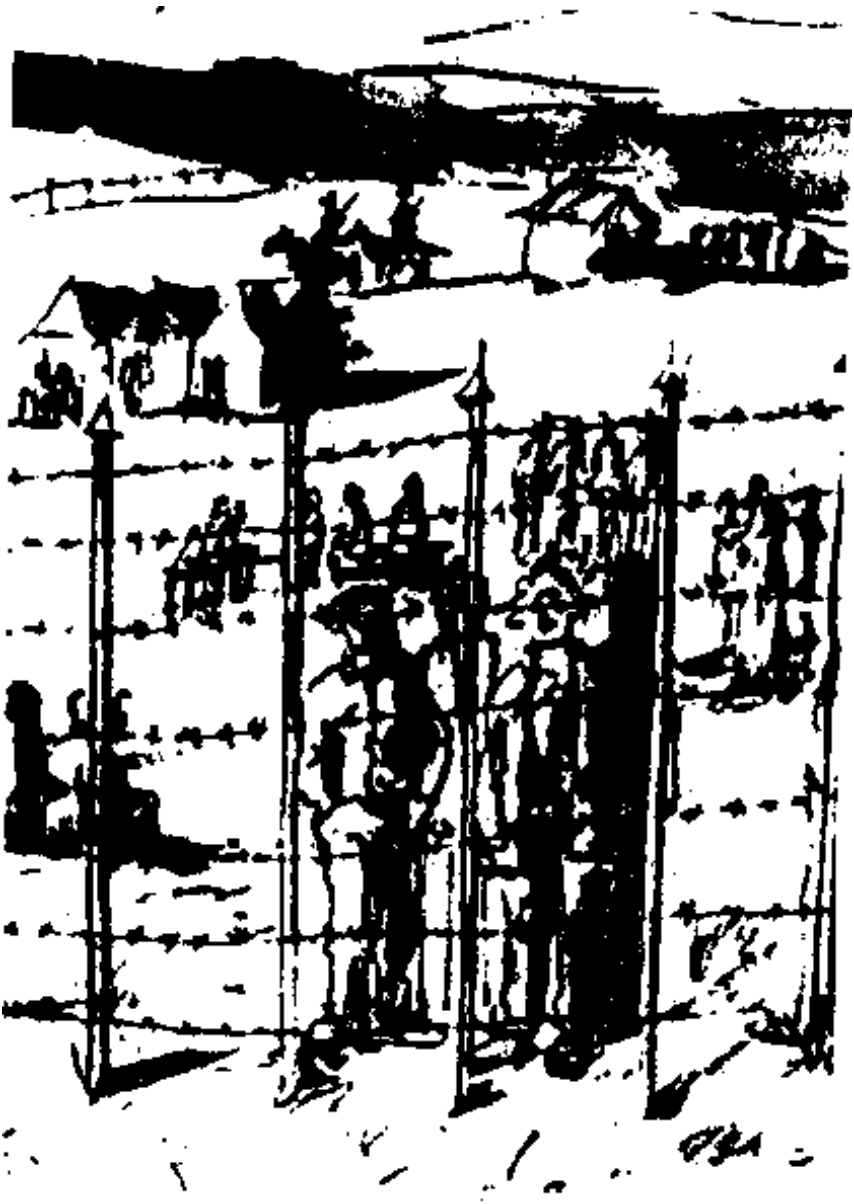

Fiecare volum
cuprinde o povestire completă !

În numărul următor:

REGĂSIREA